

РЕШЕНИЕ

№ 1490

гр. София, 04.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 04.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря М. Велева и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **11629** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Ю. А. М. А., без гражданство срещу Решение № 732/01.11.2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, като постановен в нарушение на материалния закон и на административно-производствените правила. Посочено е, че административният орган не е изследвал заявените от лицето обстоятелства и не е преценил всички относими факти. Твърди се, че в решението не са изложени подробни аргументи относно сигурността и не е обсъдена ситуацията в Ивицата Г.. Посочено е, че за жалбоподателят са налице основания, поради които не желае да се завърне в П. и това е несигурната обстановка в Ивицата Г., проблемите му с „Х.” и наличието на основателен страх от преследване и заплахата за живота му. Искане се от съда да отмени оспореното решение.

Ответната страна – председателят на Държавна агенция за бежанците при МС, не изразява становище по жалбата.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Подадена е молба рег.№ ЛМ-2520/27.04.2012г. на Дирекция „Миграция“-МВР, СДВНЧ [населено място], Ю. А. М.. Желанието за закрила е заявено от чужденеца и пред длъжностните лица на ДАБ-МС с молба вх. № 138 от 02.07.2012 г., на която дата е регистриран като Ю. А. М. А., от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], Ивицата Г., Палестинска автономна територия, лице без гражданство, арабин по народност, вероизповедание - мюсюлманин сунит, семейно положение - неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на представен документ за пътуване зад граница на палестински бежанец № 2998243, издаден на 02.11.2011г. и валиден до 01.11.2016г., лична карта №[ЕИК], издадена на 28.03.2006 г., както и акт за раждане издаден на 10.05.1997г.

На 02.07.2012 г. чужденецът е запознат чрез писмени указания, в превод на арабски език за реда за подаване на молбата, за процедурата, която ще се следва, и за неговите права и задължения, както и за организации, предоставящи правна и социална помощ на чужденци.

С чужденеца са проведени интервюта на 03.07.2012 г., на 28.08.2012 г., на 13.09.2012 г. и на 05.10.2012 г. от интервюиращ орган, в присъствието на преводач. По време на интервютата кандидатът заявил, че е живял Ивицата Г., [населено място], напуснал легално Ивицата Г. на 10.01.2012 г. и е заминал за Е., след 15 дневен престой отпътувал легално за Т. с входна виза. На турска територия останал в продължение на 3-4 месеца и работил в шивашка фабрика. В Република Б. пристигнал нелегално на 18.04.2012 г. Мотивира молбата си закрила с влошената обстановка, израелската блокада над Ивицата Г., управлението на „Х.“ и невъзможността да си осигури постоянна работа. При провеждане на интервютата чуждият гражданин разказал, че като симпатизант на организация „Ф.“ има проблем с управляващата в момента организация „Х.“. Посочва, че е арестуван два пъти – от 01.08. до 19.08.2011 г. и за периода м.10 – м.11.2011 г., като по време на арестите бил малтретиран и бит. Разказва, че от Х. унищожили дома му, тъй като мислели, че съхранява оръжие. Освен това, заявява, че е далечен роднина на М. Д., който е от вътрешното министерство на палестинската власт, известна личност, но бил в изолация при управлението на Х.. Братът на кандидата Х., бил шеф на охраната на М. Д. и когато от „Х.“ не намирали брат му, вземали на разпит Ю. М.. Молителят е описал положението в Г. като много лошо и е заявил, че не е имал постоянна работа, а семейството му живеело бедно с не добри финансови възможности. По време на интервюто, проведено на 05.10.2012 г. чужденецът е заявил, че е член на младежкото крило на организация „Ф.“ от дълги години и до голяма степен това е една от причините за честите разпити и задържания. Като допълнение обяснява, че се е занимавал с продажба на дамска козметика, но от „Х.“ му пречели да работи. Заявява, че не е бил осъждан.

С решение № ДП - 93/07.08.2012 г., издадено от решаващ орган при ДАБ, е образувано производство за предоставяне на статут в Б. на Ю. А. М. А..

С докладна записка рег. № УП-105 от 03.09.2012 г. от мл. експерт при ДАБ директорът на ТЦ – П. е уведомен, че молбата на Ю. А. М. А. ще бъде разгледана в производство по общия ред.

На 19.10.2012 г. е изготвено становище от експерт в РПЦ - С., с което е предложено да бъде отказан статут на бежанец и хуманитарен статут на Ю. А. М. А..

На основание чл. 58, ал. 7 от ЗУБ е изискано и е получено становище рег. № Т-5209/02.08.2012 г. от държавен агент при ДАНС до председателя на ДАБ, съгласно което ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на чужденеца.

С оспореното в настоящото производство решение № 732/01.11.2012 г. на председателя на ДАБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че чужденецът не е имал сериозни проблеми в страната му по произход, а решението му за напускането ѝ е било продиктувано от социално-битовите причини, посочени по време на интервютата, а твърденията му за членство в организация „Ф.“ са противоречиви. Посочено е, че спрямо Ю. А. М. не са налице материалноправните предпоставки за предоставяне на статут на бежанец, тъй като не се установяват данни за наличието на основателен страх от преследване поради раса, религия, националност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група, нито за конкретна и реална опасност от тежки посегателства като смъртна заплаха, екзекуция, наказание или изтезание на кандидата. Изложени са аргументи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут, като е прието, че кандидатът не е бил принуден да напусне Ивицата Г. поради тежко посегателство като изтезание, нечовешко или унизително изтезание, или наказание. Ответният административен орган е изложил мотиви относно обстановката в П. и в частност в Ивицата Г., която съгласно приложената по преписката справка № 01-4429/29.08.2012 г. на дирекция „Международна дейност и европейски бежански фонд“ на ДАБ е нестабилна – водят се бойни действия между израелци и палестински групировки, но на 13.03.2012 г. били започнали преговори за прекратяване на огъня. Прието е, че съществуващите данни за напрежение и влошена сигурност не дават основание да се приеме, че е налице системно и последователно нарушаване на човешките права по смисъла на чл. 3 от Европейската конвенция за правата на човека. Изложени са доводи за липса на данни за безогледно насилие и въоръжен конфликт в Ивицата Г., като е обсъдено тълкуването дадено с Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда в Л. по дело № С-465/07 на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83/ЕО.

По делото са приети доказателствата, представени с административната преписка.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в преклузивния срок по чл. 87 ЗУБ и е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на административно-производствените правила, при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон, в установената от закона писмена форма и същият е съобразен с целта на ЗУБ. Не са налице отменителни основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република Б. се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Верен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Твърденията на жалбоподателя в хода на административното производство, че е бил преследван от управляващата групировка Х., поради това е членувал в организацията Ф. са недоказани и противоречат на останалите обстоятелства, посочени по време на интервютата. При интервюто, проведено на 13.09.2009 г. чужденецът е заявил, че не е

членувал в организацията Ф., а единствено е бил неин симпатизант. На 05.10.2012 г. обаче е посочил, че членува във Ф. от дълги години. На следващо място, в интервюто от 05.10.2012 г. е посочил, че е бил преследван заради членството си в посочената организация, като е бил два пъти арестуван, доколкото в интервюто от 13.09.12 г. е заявил, че представителите на Х. го преследвали заради брат му, който бил тяхна цел. Съответно, на 28.08.2012 г. заявява, че е преследван, защото е роднина на М. Д.. С оглед така констатираните значителни несъответствия и противоречия в бежанската история на оспорващия, обоснован се явява изводът на административния орган, че е недостоверна. Дадените непоследователни и противоречиви обяснения при отделните проведени интервюта поставят под съмнение достоверността им и не позволяват да бъдат установени действителните причини, поради които чужденецът е напуснал П.. Същевременно, при проведеното интервю на 28.08.2012 г. кандидатът изрично е заявил, че не е имал проблеми с официалните власти и с полицията, не е членувал във въоръжена групировка и не е ходил в казарма. Поради това, обоснован се явява изводът на ответния орган за липса на предпоставки по чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на бежански статут на жалбоподателя.

Съгласно чл. 9, ал. 1 ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, представляващи: - смъртно наказание или екзекуция; - изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; - тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Посочените от заявителя обстоятелства, обуславящи желанието му да получи статут, освен че не са подкрепени с доказателства, не са сред основанията обосноваващи необходимост от предоставяне на хуманитарен статут. На първо място, обосновано административният орган е приел, че са налице противоречия и несъответствия между изложените от чужденеца обстоятелства при проведените интервюта. На второ място, по делото не са налице данни оспорващият да е уведомил полицията или други държавни институции за проблемите, които той и семейството му са имали с представители на Х.. Недоказани са и твърденията на оспорващия, че е бил малтретиран физически по време на задържанятия му, като е заявил, че няма белези от нанасяния му побой. Неизяснен остава и въпросът от кого лицето е било арестувано през 2011 г., след като лично е заявил, че не е имал проблеми с официалните власти и полицията. Поради това, правилно и обосновано ответникът е приел, че се касае за причини от личен и икономически характер, които не са предпоставка за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9 от ЗУБ.

Следва да се обсъдят и мотивите на решението на Съда на Европейския съюз по дело № С-465/07, според които, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защитата по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно – колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена. В процесния случай, оспорващият не е заявил каквито и да е данни за лично засягане или застрашаване във връзка с военните конфликти, които съществуват в Ивицата Г.. Същевременно, въз основа на

представената по делото справка за ситуацията в П. № 01-4429/29.08.2012 г. на дирекция „Международна дейност и европейски бежански фонд“ на ДАБ се установява, че и през 2012 г. продължава обстрела на Ивицата Г. от израелската армия, а въоръжени групировки отвърщат на ударите, независимо от подписано примирие между И. и палестинските групировки. В Справката е посочено, че в Ивицата Г. силите за сигурност на Х. арестуват и задържат предполагаеми привърженици на Ф., които обикновено не могат да ползват адвокат. В справката не се съдържат данни, въз основа на които да се направи извод, че насилието в П. е достигнало изключителна степен, което да налага предоставяне на статут на оспорващия независимо от липсата на доказателства за лично засягане. Поради това, правилен се явява изводът на административния орган, че спрямо оспорващия не е налице заплаха от безогледно насилие в държавата му по произход.

С оглед гореизложеното, като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение, а подадената жалба като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, I отделение, 3-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ю. А. М. А., без гражданство срещу Решение № 732/01.11.2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: